

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Anden Sæssion.

5te Møde.

Loverdagen den 12te October.

(Fortsat.)

Finantsministeren: Den ærede sidste Taler er gaaet ud fra, at det var nødvendigt at udtale om denne Foranstaltning, at den ikke alene havde været absolut nødvendig, men at den ogsaa skulde være uhensigtsmæssig. Han har i den Henseende fornemmelig støttet sig dertil, at man ellers kunde risquere, naar man ikke strax i denne Sag opponerede, at blive regjeret ved provisoriske Love. I den Anledning ønsker jeg at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa de Uttringer, hvormed jeg havde den Ære at ledsage dette Lovforslags Forelæggelse. Ved denne Leilighed udtalte jeg paa Regjeringens Begne aabent og bestemt, at Regjeringen saagodtsom Noget havde følelsen af, hvad det Ansvar havde at sige, som den havde paataget sig, ved her at være freddet ind med en provisorisk Lov. Jeg udtalte, at det her angik saadanne Forhold, som ordentligviis ikke burde kunne ordnes ved provisoriske Love, og at det ikke let kunde tænkes, at lignende Omstændigheder som de, der havde fremkaldt denne, paany skulde kunne motivere provisoriske Love. Jeg troer, at de Uttringer, jeg dengang tillod mig at fremsføre, tilstrækkelig klart vise, at Regjeringen saagodtsom Noget havde Bevidstheden om, hvor lidet man bør fride ind med provisoriske Love, hvormeget man bør vogte sig for at komme frem med dem. Jeg troer altsaa, at den ærede Taler ikke har havt nogen Grund til i saa Henseende at paaminde Regjeringen. Naar han derimod har yttret en fra Regjeringens Anskuelse afvigende Mening om Nødvendigheden af det Forholds Ordning, der har fundet sin Løsning ved den provisoriske Lov, og navnlig har formeent, at man havde kunnet

afvente Rigsdagens Afgjørelse, saa er en saadan Mening fra hans Side forsaavidt berettiget, som der derom kan være forskjellige Anskuelser. Jeg troer ogsaa, at det ligger temmelig nær, at Regjeringen har været beløvet paa, at der herom kunde fremkomme forskellige Anskuelser, og det har derfor været Regjeringen en Tilfredsstillelse, at kun een, om end en stærk og vægtig, Stemme har høvet sig herimod. Men jeg troer dog, at den ærede Taler har taget feil, og ikke ganske kender disse Forhold i deres Detail, hvad der dog er temmelig nødvendigt. Han synes at være gaaet ud fra, at hele Sagen vilde være tilstrækkelig ordnet, i det Mindste foreløbigt, naar Hans Majestæts Regjeringscommissair for Slesvig havde samtykket i Udvæjning af Toldforskjellen mellem Kongeriget og Slesvig, og i denne Provinds havde indført en Brændeviinsproductionsaafgift, som efter den ærede Talers Formening ganske skulde være den samme som i Danmark. Jeg maa dertil erindre, hvad jeg allerede tidligere har bemærket, at hiin kun er den samme Afgift, som har været gjældende i en Deel af Landet, og det i den mindre Deel, nemlig kun for Branderierne paa Landet. Den ærede Taler har derhos overhørt, hvad jeg tillige fremhævede, og som jeg troer med megen Vægt fremhævede, nemlig, at Regjeringscommissairen for Slesvig troede kun at kunne samtykke i at foretage et saadant Skridt, om hvis Nødvendighed han iøvrigt maatte være enig med Hans Majestæts herværende Regjering, naar Hans Majestæts herværende Regjering overtog sig Ansvaret for Port-Consumtionens samtidige Ophevelse. Dette har Regjeringscommissairen udtalt med stor Bestemthed, (Hør!) — jeg troer ogsaa, Regjeringen bestemt har udtalt det — og derpaa støtter Regjeringen sig hovedsagelig. Om de øvrige Argumenter, som jeg ogsaa har